

Veliki (istočni) raskol

Hrišćanska crkva danas se javlja u tri globalna oblika: Pravoslavna, Rimokatolička i Protestantska crkva. Naravno tu je još i Grkokatolička crkva, koja se uglavnom ne pominje u globalnom razmatranju, zato što ne donosi novi kvalitet, već predstavlja mešavinu obreda i teologije Rimokatoličke i Pravoslavne crkve, zbog čega se još naziva i unijatskom crkvom. Bilo kako bilo, crkva danas nije jedinstvena.

Kada se danas, iz velike vremenske udaljenosti i objektivno gleda na sve te nesporazume u crkvi, vidi se da to nisu bile neke velike i krupne stvari zbog kojih bi se trebalo prepirati, a kamoli ići toliko daleko pa cepati crkvu, prvo na dva, i to antagonistička tabora. Ali stara mržnja između Grka i Rimljana ispoljila se i kod uređenja crkve, jer su sticajem prilika i jedni i drugi bili glavni nosioci Hristove poruke.

Prvi pojam Istoka i Zapada u "evropskoj" svesti nastaje 292. godine – Dioklecijanovim sveopštim reformama koje su dovele do konačne podele Rimskog carstva na Zapadno i Istočno 395. godine ((Teodosije je to učinio kada je zapadno carstvo već praktično propalo), međutim, činjenica da se jedna država podelila na dve od kojih je jedna srušena (ipak i Carigrad je pao 1204, i konačno 1453) stvorilo je diskontinuitet i nezaobilazne razlike među novim vlastima "divljeg zapada" i Istočnog Rimskog carstva. Konkretnije, 313. godine, Milanskim ediktom, vojni car Konstantin I proglašava hrišćanstvo kao zvaničnu religiju carstva u korist svoje apsolutne vlasti, odmah potom, gradi crkvu Sv. Petra u Rimu (koja je u XVI veku zamenjena novom - Botičelijevom) i 330. godine, proglašava novu prestonicu u Konstantinopolju (od 1453 – Carigradu).

Od onog čistog, ljubavljvu prožetog i na žrtvu spremnog hrišćanstva, postavši u četvrtom veku državnom religijom, crkva je postala kaleidoskop ljudi koji nisu dobro ni shvatili bit hrišćanstva (da ne govorim o tome da ga nisu živeli), već su iz pomodnih razloga ušli u crkvu. Bilo je potom tu ljudi željnih vlasti koji su videli mogućnost ostvarenja svojih ambicija; žreca koji se, stoga što su u prethodnom periodu progonili crkvu, pobojaše da se od lovaca ne pretvore u lovinu pa potražiše zaštitu crkve... Sve u svemu, podloga za antagonizam je bila spremna.

U prvo vreme svoga uređenja hrišćanska crkva je imala, među episkopima tri najvažnija, koji su se kasnije po glavnim gradovima (metropolosima) nazivali i mitropolitima ili arhiepiskopima. Ovi vrhovni arhiepiskopi stolovali su u Rimu, Aleksandriji i Antiohiji. Prvi po rangu bio je rimski. Kasnije su za vrhovne arhiepiskope ili patrijarhe uzeta još dvojica, carigradski i jerusalimski. Sada se redosled dostojanstvenika poremetio. Rimski je ostao i dalje prvi, a carigradski je došao odmah iza njega, jer je Carigrad postao nova prestonica, pa je i njegov episkop dobio titulu patrijarha i drugi rang.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com